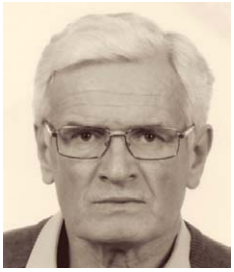
In memoriam | Obituaries

Dr. Marijan (Zlatko) Magdić
[1. 9. 1946. – 26. 10. 2021.]

Trenutak nas donese,
trenutak i odnese.
Živjeli kao planina
ili list što se trese.

Otišao je naš Zlatko, poštovani i ugledni ogulinski liječnik, specijalist otorinolaringolog i sportski djelatnik, čije će ime ostati upisano zlatnim slovima u povijest ogulinske bolnice, ogulinskog zdravstva i sporta. Otišao je tiho, nakon teške bolesti koja mu je oduzela radost da sa svojom obitelji uživa u mirovini, u ponovno stečenoj slobodi, bez fiksnih obveza i iznenadnih hitnih telefonskih poziva.

Svim svojim bićem i životom pripadao je svom Ogulinu, a radom i humanošću za pacijente pokazivao je istinske ljudske vrijednosti. Bio je marljiv, samozatajan, predan i ozbiljan u poslu, a njegov život primjer je valjano upotrijebljenog vremena. Ne može netko biti dobar liječnik ako nije i dobar čovjek. Iako nije želio velike riječi i pompu pri svom odlasku sa životne scene, nemoguće je ne iskazati osjećaje dubokog poštovanja i zahvalnosti nakon dugogodišnjeg zajedničkog rada u operacijskoj sali.

Rad u operacijskoj sali nosi sa sobom odgovornost za ljudski život i zahtijeva potpuno predavanje svom pozivu, bez ostatka, a tako je dr. Magdić i radio. Bio je bard ogulinske otorinolaringologije, a početak seže u 1982. godinu, kada je nakon završene specijalizacije iz otorinolaringologije osnovao uspješnu službu: odjel i ambulantu za ORL. Bio je virtuoz u svom poslu, predani operater i ugodan suradnik s kojim smo se osjećali sigurno u operacijskoj sali. Pacijenti su se prepuštali njegovim rukama s punim povjerenjem i bili zadovoljni rezultatima njegovog rada. Ostvarena suradnja s kolegama na poslu bila je na visokom nivou, a osoblje njegovog odjela odnosilo se s poštovanjem prema svom šefu. Postojalo je nepisano radno pravilo koje je primjenjivao: svoje operirane pacijente obvezno je postoperativno kontolirao u poslijepodnevnim satima. Znali smo da ga uvijek možemo zvati u slučaju bilo kakvog problema iz njegovog područja i obvezno se spremno odazivao bez obzira na vrijeme. Često je njegova predanost poslu bila na štetu njegove obitelji, ali uvijek je imao potporu svoje supruge Karmele i time se potvrdila misao da iza svakog uspješnog muškarca stoji predana žena. Njihovi sinovi Hrvoje i Domagoj nastavljaju očev časni životni primjer kao vrhunski intelektualci, primjerni članovi naše zajednice i uzori svojoj djeci.

Iz životopisa ću izdvojiti:

Dr. Marijan (Zlatko) Magdić rođen je 1. rujna 1946. u Ogulinu. Školovao se u Ogulinu, gdje 1965. godine završava gimnaziju, a Medicinski fakultet završava u Zagrebu 1973. godine.

Godine 1974. zapošljava se u tadašnjem Medicinskom centru Ogulin.

Period od 1978. do 1982. godine provodi na specijalizaciji u Zagrebu kao učenik čuvenog profesora otorinolaringologije Ive Padovana.

Od 1982. godine radi kao specijalist ORL, osnivač je i šef službe za ORL gotovo punih 40 godina.

Uz poslove šefa ORL bio je na funkciji upravitelja bolnice od 6. studenoga 1990. do 11. listopada 1994. te pomoćnik ravnatelja Opće bolnice Ogulin od 12. listopada 1994. do 28. studenoga 2000. godine.

Sudionik je Domovinskog rata (1. rujna 1991. – 20. ožujka 1993.).

Radio je u OB Ogulin do odlaska u mirovinu 31. kolovoza 2014. godine.

Bio je dugogodišnji član Savjeta za zdravlje Karlovačke županije te predsjednik Odbora za zdravstvo grada Ogulina.

Dr. Magdić imao je ispunjen, sadržajan život te je uz obitelj i svoj poziv bio posvećen sportu, nogometu i tenisu. Postizao je vrijedne rezultate jer je i sportu pristupao s velikim žarom i ozbiljnošću. Bio je član nogometne momčadi NK „Jedinstvo" od 1961. najprije kao junior, poslije kao senior do 1967. godine.

Od 1975. do 1980. godine bio je igrač i kapetan NK „Mrežnica". Nakon aktivnog igranja postaje članom veteranske momčadi nogometnih klubova „Ogulin" i „Montmontaža" iz Zagreba.

Aktivno je sudjelovao u sportskom životu svoga Ogulina, tri mandata kao dopredsjednik Športske zajednice grada Ogulina i član Upravnog odbora Sportskog saveza Karlovačke županije.

Od 1989. godine do svoga preranog odlaska bio je predsjednik teniskog kluba „Ogulin". U tom periodu klub je izgradio četiri teniska igrališta s rasvjetom te uredio klupske prostorije. Iznjedreni su perspektivni sportaši i sportašice koji su igrali u reprezentaciji Hrvatske, a postignuti su značajni rezultati seniorske momčadi teniskog kluba „Ogulin".

Za svoj rad dobio je nekoliko značajnih priznanja: 1985. godine priznanje za doprinos u razvoju nogometa u Ogulinu, 1997. godine nagradu Zajednice športskih udruga grada Ogulina za najboljeg sportskog djelatnika godine, te iste, 1997. godine priznanje za promicanje tenisa i rad teniskog kluba „Ogulin". Godine 2005. dobio je Nagradu za životno djelo u sportu grada Ogulina i Karlovačke županije.

Pomalo zaokružujem životnu priču moga dragog i uvaženog kolege. Ostale su uspomene na fotografijama zadnjega radnog dana iz operacijske sale kao svjedočanstvo jednoga neponovljivog vremena. Naš zadnji razgovor vodili smo u bolnici i bio je to oproštaj, što se moglo osjetiti između izgovorenih i neizgovorenih riječi. Zato sada kažem, u ime svih kolegica i kolega i u svoje osobno ime: poštovani doktore Magdić, hvala Vam za sve dobro!

Naše su misli uz članove njegove obitelji, suprugu Karmelu, sinove Hrvoja i Domagoja s njihovim obiteljima te ostalu tugujuću rodbinu i prijatelje.

Našeg ćemo kolegu zadržati u trajnom sjećanju.

Počivao u miru Božjem!

dr. sc. Danijela Tomić, spec. anesteziolog

Duško Matas
[8. 3. 1933. – 26. 8. 2021.]

Duško Matas, kolega neuropsihijatar, subspecijalist forenzičar, vrstan znanstvenik, diplomirani pravnik, enigmatičar, jedan iz prve generacije najznačajnijih hrvatskih haiđina (Devidé, Petrović, Funda, Marijanović, Maretić, Plažanin…) napustio nas je zauvijek 26. kolovoza 2021. blago u Gospodinu preminuvši nakon duge i teške bolesti. Dosmrtno ga je najodanije njegovala i šest godina se skrbila o njemu četvrta kći Tijana, nakon što je nekoliko godina ranije izgubio i suprugu, našu cijenjenu kolegicu Arniku Ajdu Winterhalter-Matas.

Pišući ovaj tužan nekrolog sjećam se lijepih naših druženja od 1971., naše zajedničke šestogodišnje edukacije na specijalizaciji u KB „Dr. Mladen Stojanović", posla u istoj ustanovi DZ Sekretarijata za unutrašnje poslove SR Hrvatske u Šarengradskoj, krasnog prijateljevanja sve do njegova preseljenja na elizejske poljane i na hrvatski haiku Parnas. Kao koautori pisali smo znanstvene radove i publicirali ih u časopisu *Čovjek i promet* i drugdje. Osnovali smo Književni klub Hrvatskoga liječničkog zbora, a naše su pjesme uvrštene u antologiju *Liječnici pisci u hrvatskoj književnosti od Dimitrije Demetra do danas* (HAZU, 2007.). Naše je haikue preko kćeri iz Genove slao u talijanske antologije, kao i na međunarodne i tuzemne haiku natječaje, od Krapine i Samobora do Ludbrega i Ivanić-Grada.

Hrvatskoj haiku poeziji davao je Duško Matas znatan doprinos i snažan poticaj. Zajedno smo putovali, često bili cimeri, *ami-cochoni* u hotelskim sobama, na kongresima, jednako kao i na ljetovanjima u Selcu. Korigirao je moje kajkavske i čakavske haikue. Objavio je tri samostalne zbirke, među kojima je najznačajnija *Ljubavna priča* (1999.) te sudjelovao u nekoliko zajedničkih zbirki (*Sedam putova*, 2000.; *Novih sedam putova*, 2003.; *Olovka i kist*, 2010.).

Iznad svega human liječnik, svima je najsrdačnije pomagao; bio je odan obiteljski prijatelj, njegovao je džentlmenske manire, nikad u posjet nije došao bez poklona za moju suprugu. Bio je nematerijalist, doktor znanosti i primarijus.

Nakon što sam se svojedobno oduševio njegovim stihotvorjem, uveo me u haiku pjesništvo te sam od 2008. i sâm počeo objavljivati svoje trostihe.

Na oproštaju od Duška, 30. kolovoza na mirogojskome krematoriju, potekle su mi suze. Ostat će nam svima u vječnoj uspomeni kao plemenit drug, prijatelj i iznad svega liječnik.

S pravom je zaslužio počasti *post mortem* hrvatske haiku zajednice, Hrvatskoga liječničkog zbora, Hrvatske liječničke komore, suradnika i svih nas njegovih poštovatelja, koji ćemo kad-tad otići za njim na neko bolje mjesto.

Ljubomir Radovančević